

Пред погледа им се стели цяло Загоре озарено от сетни лъчи на заходяще слънце. Там се мярка поселение с димящи кумини, зад него се чертае сребърна следа на река; по-на-татък друго село, сгущено до тъмен лес; на десно в спускащ се здрач се мяркат покриви на големо село, на лево друго . . . И колкото окоето се взира в далечени — толкова други поселения сжзира, толкова пошироко и необятно се разкрива равно Загоре, до като погледа се удави в спуснал се здрач, хе, там в незнайност далечна.

Дълго жетварките се вгледваха в ширналото се от предяла Загоре. И кой знай до кога биха гледали! Ала от близо се зачу песен на друга чета и всички, като любопитни деца, се спуснаха да видят коя е чета пристигла.

— Мари у! Той бил Стоил Чавдаря! — извика една и се затече надолу.

— Той, зер, той! — отвърна друга.

Двамата драгомани: Горан Горнака и Стоил Чавдаря се срещнаха засмени и се отеглиха под бука на отдих, а четниците са пржснаха дърва за огън да сбират.

Полунощ приближава.

Огньовете почват да гаснат. Мнозина вече са се преспали. Само там някъде в сянката на столетник бук се мяркат две глави, които все още си нещо нашепват: не могат да се нагледаат, нема насита на думи.

Добрмян и Рада от Илаковржт бяха двамата.

1873